

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ ΤΗΣ ΦΥΣΣΩΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ - ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ

Η εκπληκτική ζωή του Τζέιμς Βιλλάρ. Ο «φασουλής» του θρώπος - φαινόμενο. Ένα συμβόλιό με το «Τζέικυ». Η θρησκευτική περιδείξει του Τζέιμς Βιλλάρ. Μία επίσημη φωτογραφία των Έπισημονικών Έρευνών, κλπ.

Καλλιέργειο του Παινέσθιλ. Πώς πρωτοπαρουσιάστηκε ο «άνθρωπος - φαινόμενο». Η θρησκευτική περιδείξει του Τζέιμς Βιλλάρ. Μία επίσημη φωτογραφία των Έπισημονικών Έρευνών, κλπ.

Ι επότημονες του Νέου Κόσμου απολήθηκαν τελευταία με το παρόδο φαινόμενο ενός ανθρώπου, ο οποίος μπορεί και μεγαλώνει όσο θέλει το ύψος του. Ο Αμερικανός αυτός ονομάζεται Τζέιμς Βιλλάρ και είνε σήμερα σαράντα χρόνων. Ίδου πώς διηγείται ο ίδιος την καταπληκτική ιδιότητά του :

«Γεννήθηκα στις 27 Ιουλίου του 1894, στο Παινέσθιλ. Ο πατέρας μου ήταν ένας μικρός έμπορος της συνταξίας, που έγραφε με βιβλιαρική τους λογαριασμούς των πελατών του. Όλη τη μέρα καθήμενος πίσω από ένα ξαυωτό παραβάν, μετράγε και ξαναμέτραγε, ότι του χροστούσαν. Όσο για τη μητέρα μου, ήταν μία καλή νοικοκυρά, που μόλις τέλειωσε τις δουλειές του σπιτιού, έρχταν στο μαγαζί και καθόταν στο ταμείο. Οι πελάτες όμως δεν ήταν πολλοί. Είνα ζήτημα αν είχαμε δυο-τρεις αγοραστάς που πληρώναν. Όλοι οι άλλοι έπαιρναν ένα σωρό πράγματα με πίστωσι. Κάθε πρώτη του μηνός ο πατέρας μου φροσόνε την καινούρια φροεσία του, έπαιρνε αξιοσημείωτες βίρες μεγαλοστομίας και γούστει από τη μαύρη της συνταξίας στην άλλη, για να εισπρόξη ότι του χροστούσαν. Έγώ έκαινο τον καιρό ήγανα στο σχολείο. Οι γονείς μου, όπως όλοι οι γονείς που καινούνο για να ζήσουν, ήθελαν να με κάνωιν είνθροπος, γιά να μπορούσα μία μέρα να πάρω μία καλύτερη θέσι από αυτούς στην κοινωνία. Με σπούδαν λοιπόν με τίγνα λεπτά που χέρδιζαν. Έτσι τέλειωσα το κολέγιο του Παινέσθιλ και ήτα έξοκολοφούσα ανώτερες σπουδές, αν δεν στέβαινε κάτι, που άλλαξε τελείως τα όνειρά μου και μ' έκανε έκαιομοισάου...

«Από μικρός είχα παρατηρήσει ότι είχα την ικανότητα να παρομοιώνω το πρόσωπό μου, να κάνω τις πιο τρομακτικές γκριμάτσες, να κινώμαι τ' αυτιά μου και να μακρύνω το λαιμό μου σαν την στρουθοκάμηλο. Όλοι οι συμμαθητά μου διασκεδάζαν εξαιρετικά μ' αυτά τα παιχνίδια μου και' άνοιχα και την ώρα του μαθηματός παρομοιούσθισαν τις κινήσεις μου. Απορούσαν πώς κατορθώνα, παραδειγματός χάρου, να φτάνω το χέρι μου στο μπροστινό θρανίο και να παίρνω τα βιβλία των συμμαθητών μου, χωρίς να κοινηθώ από τη θέσι μου, αλλά μεγαλώνοντας απότοστα μερικούς πόνηους το ένα χέρι μου. Οι καθηγητά μου, που κάθε τόσο άνεκα λυπταν ότι έγώ ήμουν ή άφορμη της φασαριάς, με τιμωρούσαν ανώστηρά και με συμβούλευαν :

—Επί, παιδί μου, είσαι εκθαυμάζου. Δίν σου χροειζόνται τα γρίμματα. Άσε μία κοιλιά να κάνουμε τη δουλειά μας και πές του πατέρα σου να σε βάλη σε κανένα τσίρονο να κινήσει πόνηους και να κινώται τ' αυτιά σου. Το σχολείο θέλει ανθρώπους και όχι φασουλίδες, σαν και σένα!

Καταλαβαίνετε βέβαια ότι με τις φασαριές που τους έκανα, με είχαν στη ύποπτη του τσίρονα. Μία παραβόλιος δεν μ' έδιωξαν, γιατί ήμουν καλός μαθητής και μελετούσα περισσότερο από άλλους τα μαθημάτά μου.

«Ήμουν δεκαέξη χρόνων, όταν στο Παινέσθιλ, διοργανώθηκε μία μεγάλη φιλανθρωπική γιορτή για τους άπορους. Όλοι οι νέοι το φέουσαν υποχρέωσι τους να βοηθήσουν την έπιτροπή των κηρύων στο έργο της, και φυσικά έγώ ήμουν από τους πρώτους. Άλλά τί μπορούσα να κάνω ; Νά αναδεινώ τις διάφορες δεσπανίδες στους δρόμους με το κοντί του εράνου ; Βέβαια, ήταν μία βοήθεια κ' αυτό, μα έγώ ήθελα να κάνω κάτι πολύ καλύτερο και ξαυνικά σκέφτηρα ότι μπορούσα να διασκεδάσω τους φιλανθρωπούς με τις γκριμάτσες μου και το μέγαιωμα του άνωστηματός μου. Η πρότασις μου έγινε δεκτή με μέγαιλο ενθουσιασμό. Έπρεπε τώρα να βρω και την ποταναίό μου, για να γίνω ένα πραγματικά καλό νοήμο, όπως των θεάτρων. Διάλεξα την Μπέλ Φόξ, την κόρη ενός φίλου του πατέρα μου, ένα κορίτσι εξαιρετικής όμορφιάς και ύπεροδικού εύθιμο. Οι δυο μας άποτελοίσαμε ένα θαυμάσιο ζευγάρι. Ύστερα από μερικές δοκιμές, είμαστε έτοιμοι να παρουσιαστούμε στο κοινό. Επέλεξε έφτασε ή μέρα της φιλανθρωπικής γιορτής. Ο-

λοι οι πλοισί του Παινέσθιλ, μα κ' όλοι οι κάτοικοι του, είχαν μαζευθή στο μέγαιλο ξενοδοχείο «Επιτέριαν», για να χορεύουν και να διασκεδάσουν με τα διάφορα νοήμορα. Κατά τα μεσάνυχτα, ο πρόεδρος της φιλανθρωπικής γιορτής, άγγιγγει ότι : «Ο τίποκοι του Παινέσθιλ πρέπει να είνε εύντυχεις, διότι πρώτοι αυτοί θα ίδούν το πιο καταπληκτικό νοήμο, που ακόμη δεν έχουν δη ούτε ο θεατά τόν μεγαλειότεροιν ύπεροδομίων του κόσμουιν.

Καταλαβαίνετε τώρα την άνωσηονία του κόσμου και το φόβο μου. Έπρεπε με κάθε θυσία να πετύχω. Όσο για την παρτενάρα μου, δεν της καγόταν χαρά. Τραγουδοίσε, χόρευε και ξεκαρδιόταν από τα γέλια, μόλις έβλεπε τ' αυτιά μου να κινούονται. Σ' αυτήν όρειλώ την θαρραλέα εμφάνισι μου για πρώτη φορά στην πρόχειρη σκηνη του «Επιτέριαν». Μ' έκανε ν' άναστήσω την ψυχραιμία μου και να παίζω με μέγαιλη φυσικότητα. Στην αρχή έκανα ένα σωρό κομικές γκριμάτσες, έπειτα άρχισα να χορεύω με την όμορφη Φόξ και να μακρύνω ύπεροδικικά το χέρι μου, ώστε να βγαίνω διό παμιάς πάνω από το κολάρό μου. Οι θεατά τα είχαν χάρσι. Μα άπύλητη σιωπή βασιλευε στην αίθουσα. Ξαυνικά άρχισα το ένα χέρι μου να μεγαλώνη και να κατεβάνη σχεδόν ως το γόνατό μου. Έπειτα άρχισα να ψηλώνω κ' ένω με την Μπέλ Φόξ είχαμε το ίδιο άνάστημα, την πέρασα μία ολοκληρη παθαμ. Ο κόσμος έτριβε τα μάτια του από την κατάπληξι του.

—Πώς κατορθώσατε αυτός ο άνθρωπος να μακρύνη και να μεγαλώνη όσο θέλει ;...
Απορούσαν.

Κ' όταν το νοήμορό μου τέλειωσε, μιά χειροκρότησαν Ξελλοι από τόν ένθροισμά του. Τα είχα σασίσει κηρολεκτικώς από τις εκδηλώσεις του θαυμασιού τόν κατοικων του Παινέσθιλ, γ' αυτό θέλησα να κρηφτώ στο δωμάτιό, που χρησιμοποιούσα για κηαριό μου. Έκει όμως με περιμένα μία μεγαλειότερη έκπληξι. Σε μία πολυθρόνα καθόταν άνασταπικά ένας κοντόχοντος άνθρωπος με φαράρα και μ' ένα τερόσιτο πορτο στο στόμα του. Μόλις με είδε, πετάχτηκε από το κάθισμά του, μου έσφιξε δυνατά το χέρι μ' έπειτα μου έλετε :

—Συγχαρητήρια, μίστερ Βιλλάρ. Είσαστε σπουδοίος, γ' αυτό σάς άγκασάου. Μα επτρέψατέ μου να παρουσιασθώ : Τόννο Γκαραντίνο, διευθυντής του «Τζέικυ», του μεγαλειότεροιν ύπεροδομίων της Νέας Ύορκης.
—Μεγάλη μου τιμή ! τραύισα σαστισμένος, άνάμεσα στα δόντια μου.
—Είνε άρεκά πενήντα δολάρια το βράδυ ; με ρώτησε.
—Εγώ είχα χάσει τη μιλιά μου.
—Δεν σάς συμβέρει. Πάει καλά. Τότε σάς προσφέρω έκατό.

Μα και πάλι δεν του άπάντησα, όπως ήμουν σαστισμένος. Το μόνο που θυμάμαι, είνε δι ύπόγραφο το συμβόλαιό μου με τριακόσια δολάρια τη βραδεία, για τις πρώτες έβουσι παραστάσεις.

Έσκίνο το βράδυ νόμίζα ότι έβλεπα ένα άμορφο όνειρο.

Από κείνη την νύχτα του «Επιτέριαν», ή επιτυχίς μου διαδέχονταν ή μία την άλλη. Χρόνια και χρόνια τώρα, που γριζώ σ' όλο τον κόσμο, δεν κάνω άλλη δουλειά από το να μακρύνω λεπτά και χειροκροτήματα. Ξαυνικά, δω και λίγο καιρό, οι έπισημονες του Νέου Κόσμου πρόσεξαν αυτή την ιδιότητά μου και περίεργη, με κάλεσαν στο «Ίνστιτούτο των Έπιστημονικών Έρευνών». Έκει με παρακάλεσαν να επαναλάβω όλα τα γκριμάτσιματά μου και τέλος παρακολούθησαν και φωτογράφησαν με τις ακτίνες Χ. το μέγαιωμα και το κόντμα του σώματός μου. Κάθε τέτοια φωτογραφία προκαλούσε φηθροισμάτα θαυμασιού και καταπληξέως. Μα κ' έγώ για πρώτη φορά έβλεπα με ποιά τρόπο μέγαιωνα ο λαμιοός μου ή το χέρι μου. Είνε ένα σωρό επιστημονικοί δοκι, που έξηγον αυτή την ιδιότητά μου, με τους όποιους δεν θα ήθελα να σάς κουράσω. Το παρόδοξο είνε ότι, όταν τέλειωσε αυτή ή λατρική εξέτασι μου, οι έπισημονες μου όμολόγησαν ότι τόσα χρόνια δεν είχα ενδιαφερόθη γιά μένα, γιατί νόμίζαν ότι αυτά τα εγινεσιματά μου ήσαν τα γνωστά τριβ τα διαφόρων θαυμασιούων και τόν μάγων, που έξαπατάν το κοινό.

Μα το πιο σπουδαίο είνε ότι έγώ μ' αυτή την παράξενη ιδιότητά μου έκανα την τύχη μου. Σήμερα έχω ένα όμορφο μέγαρο στην 50ή Λεωφόρο της Νέας Ύορκης, ένα θαυμάσιο αυτοκίνητο κ' άρεκά έκαιομοισάου δολάρια.

Ο Τζέιμς Βιλλάρ, με τρεις φωτογραφίες, που πάρθηκαν την ίδια μέρα και στην κάθε μία από τις όποιες έχει διαφορετικό όφος...